

DEEL VAN HET VERHAAL

SHERLOCK HOLMES HOOFDSTUKKEN

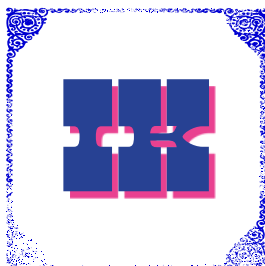
INHOUD

Het Avontuur van het Lege Huis
Het Avontuur van de Bouwer uit Norwood
Het Avontuur van de Dansende Poppetjes
Het Avontuur van de Eenzame Fietser

Het Avontuur
van het Sissende Geluid

Het Avontuur van de Kostschool
Het Avontuur van Zwarte Peter
Het Avontuur van Charles Augustus Milverton
Het Avontuur van de Zes Napoleons
Het Avontuur van de Drie Studenten
Het Avontuur van de Gouden Pince-Nez
Het Avontuur van het Ontbrekende Driekwart
Het Avontuur van Abbey Grange
Het Avontuur van de Tweede Vlek

Ik zat tegenover Holmes, zoals ik al vele malen eerder had gedaan. Maar ondanks al onze verwickelingen met misdaad, inclusief onze recente escapades in Forest Row, had ik nog nooit zo'n zwaar gevoel in mijn maag gehad als nu, met het nieuws dat ik moest brengen.

Na enkele zorgwekkende symptomen te hebben opgemerkt, had ik hem met enige moeite overgehaald om mij als zijn arts te laten optreden en verder onderzoek te doen.

Ik begon te spreken, maar hij onderbrak me.

“Ik heb kanker,” zei hij botweg.

Langzaam knikte ik.

Holmes werd stil. Zijn stilheid op zich was niets ongewoons. Ik had hem urenlang perfect stil zien zitten, diep in gedachten verzonken terwijl hij een zaak in zijn buitengewone geest uitwerkte. Of zonder een spier te bewegen in het pikdonker, urenlang wachtend tot een crimineel zichzelf zou onthullen.

Maar dit was een andere stilheid. Dit was de stilheid van een man die gewend was de controle te hebben; een man wiens wereld op zijn kop werd gezet en die zijn uiterste best deed om overeind te blijven.

We zaten daar in stilte, voor ik weet niet hoe lang.

Uiteindelijk vroeg hij of ik een sissend geluid had gehoord toen ik binnenkwam. Verbaasd vertelde ik hem dat ik dat niet had.

“Misschien,” veronderstelde Holmes, “was je als emotioneel wezen, en niet de meest oplettende, afgeleid door het nieuws dat je kwam brengen en hoorde je het niet”.

Dit was niet het gesprek dat ik had gepland, en ik was met stomheid geslagen.

“Zou je zo vriendelijk willen zijn om er scherp op te letten als je naar buiten gaat, Watson?”

Ik snapte de hint en stond op. Ik besloot hem de ruimte te geven om het nieuws op zijn eigen unieke manier te verwerken.

“Onthoud, Watson, blij discreet”.

Ik ergerde me aan de implicatie dat ik dat niet zou zijn.

“Het zou een groot feest kunnen zijn voor de criminele onderwereld,” verduidelijkte Holmes. “Ze mogen er geen lucht van krijgen”.

Dit was zeker waar en ik was enigszins blij te zien dat zijn zelfverzekerde houding niet was verminderd. Echter, ik was bezorgd dat hij het nieuws niet verwerkte, maar zich op zijn werk richtte als afleiding.

“Natuurlijk, ik zal geen woord zeggen,” verzekerde ik hem. “Maar Holmes, je werk is nu niet de prioriteit”.

Hij reageerde niet, dus ik ging naar buiten voor een wandeling, met de belofte om de volgende ochtend verder te praten.

Terwijl ik door de straat liep, hoorde ik een melancholieke melodie van boven. De prachtige klanken van zijn viool vertelden me over zijn innerlijke onrust op een manier waar woorden tekortschieten.

Een paar ochtenden later was mevrouw Hudson een maaltijd voor ons aan het bereiden.

Ik zat aan tafel een onderzoeksartikel te lezen toen ik haar boven me voelde hangen. Ze keek schichtig om zich heen en ging zitten. Ik legde mijn artikel neer om te zien wat er mis was. Haar woorden stroomden eruit, onduidelijk en verward.

“Ik weet dat het verkeerd van me was om te kijken, dokter, ik wilde alleen maar helpen. Het is moeilijk te geloven. Hij ziet er zo goed uit”.

“Het is moeilijk te geloven wat?” antwoordde ik voorzichtig, ik wilde Holmes’s nieuws niet voor hem delen

“De kanker. Ik vond wat papierwerk in zijn kamer. Ik was hoog en laag aan het zoeken naar een vest dat hij kwijt was en...”. Ik verlaagde mijn stem tot een fluistering, haar aansporend hetzelfde te doen.

“Mrs. Hudson, hij heeft geluk dat je voor hem zorgt. En ik ben er zeker van dat hij je zelf over zijn diagnose zal vertellen, in de loop van de tijd”.

“Ik weet zeker dat ik niet zou weten wat ik zou moeten zeggen als hij dat deed,” antwoordde ze.

Op dat moment hoorden we Holmes de trap afkomen. Haastig begonnen we het recente slechte weer te bespreken.

Holmes kwam de kamer binnen, ging zitten en richtte zich onmiddellijk tot mevrouw Hudson.

“Ik zie dat je mijn situatie hebt ontdekt,” zei hij nonchalant.

We staarden hem aan.

“Je kunt echt niet verrast zijn door deze deductie? Maar ja, ik zie aan jullie gezichten dat jullie dat zijn. Mevrouw Hudson, er zijn tranen op je gezicht en kraag. Je maakt mijn favoriete maaltijd, ondanks dat er geen denkbare gelegenheid voor is. En de afgelopen twee dagen heb je met ongekende soepelheid mij veel in huis toegestaan. Ik gebruikte zelfs mijn briefopener om mijn aantekeningen over E. coli-bacteriën op een keukenkastje te spelden, alleen om mijn theorie te testen. Je hebt me niet berispt, noch ze verwijderd”.

Mevrouw Hudson stond op en, tot onze verrassing, omhelsde hem. Holmes zag er ongemakkelijk uit zoals ik hem nog nooit had gezien. Uiteindelijk liet ze hem los, en terwijl ze haar ogen afveegde, serveerde ze de rest van onze maaltijd.

Terwijl ze de tafel dekte, richtte Holmes zich tot ons beiden.

“Ik heb geen speciale behandeling nodig, noch wil ik tijd besteden aan het praten over mijn toestand. Als ik me wilde vervelen met medische wetenschap, was ik dokter geworden”.

Achter zijn nonchalante woorden, voelde ik sterke emoties. Echter, we wisten beter dan te argumenteren. We knikten en begonnen onze maaltijd.

“Veel dringender is dit sissende geluid. Heb je het de andere avond gehoord, Watson?”.

Ik ving mevrouw Hudsons blik. Ik kon zien dat ze mijn gedachten deelde, dat dit zijn manier was om zichzelf af te leiden van de realiteit van zijn toestand.

“Ik moet zeggen dat ik niets heb gehoord,” antwoordde ik hem om hem niet boos te maken.

“En jij, mevrouw Hudson?”.

Ze schudde haar hoofd, opnieuw mijn blik vangend.

Holmes observeerde onze blikken. Geërgerd, stond hij op het punt ons te berispen toen de deurbel ging.

“Ik veronderstel dat jullie dat wel hebben gehoord?” merkte Holmes bitter op.

Het was een bevriende jonge dokter van mij, die enige ervaring had in de behandeling van kanker. Ik had hem gevraagd om te komen en advies te geven aan Holmes. Hij bracht ook degenen die geconfronteerd werden met kankerdiagnoses bij elkaar, in de hoop dat ze van elkaar zouden leren.

Echter, Holmes knikte alleen maar, en vroeg bij de eerste gelegenheid of hij een sissend geluid had gehoord. Beschaamd bedankte ik mijn collega voor de gunst en liet hem uit, op weg om mijn rondes te doen.

Toen ik die avond terugkwam, vond ik Holmes in een opgewonden staat, jagend door het appartement en mompelend over het sissen en een ‘dreiging’.

“Ah Watson!” riep hij uit. “Ik moet rusten. Misschien zou je zo vriendelijk willen zijn om mijn zoektocht voort te zetten?”.

Ik voldeed - ik zou hem met alles hebben geholpen onder de huidige omstandigheden en hij wist het. Hij lag op de bank, terwijl ik zijn bevelen opvolgde, denkend dat het een hopeloze onderneming was, maar blij te zien dat hij tenminste rustte.

Ik stak mijn hand uit het raam en in een oude regenpijp toen Holmes opsprong.

“Watson, hoe ben ik zo blind geweest! Deze diagnose heeft me afgeleid! Je kunt de zoektocht stoppen. Je zult niets vinden”.

Ik probeerde daarna met hem in gesprek te gaan, maar hij was afwezig en afgeleid. Uiteindelijk stond ik op om me terug te trekken naar mijn eigen kamer.

De volgende dag ging ik voor een vroege ochtendwandeling op pad. Holmes sliep nog steeds, hoewel dat niets ongewoons was. Ik kocht de ochtendkrant uit gewoonte, maar toen ik door de voordeur liep, bedacht ik me dat ik hem beter niet binnen kon brengen, omdat ik mijn patiënt niet wilde opwinden. Ik stopte hem haastig bij de paraplu's en liep naar boven.

Holmes was al wakker en liep door zijn kamer. Hij draaide zich om om me te begroeten en riep uit:

“Mijn beste Watson, waarom liet je de krant in de paraplubak?”.

Mijn verbazing over zijn schijnbaar paranormale krachten zou normaal gesproken een grijns van voldoening hebben opgeleverd. Maar vandaag deelde hij mij zijn deducties op een nonchalante manier, waarbij hij zijn bekendheid met mijn gewoonten benoemde, de vlek op mijn rechtervinger verklaarde, en dat elke dwaas zou kunnen afleiden dat de meest voor de hand liggende plaats om een krant op het laatste moment te verstoppen de bak bij de deur was.

Beschaamd ging ik de trap weer af en haalde de krant voor hem, mij voelend als een gestrafte hond.

En inderdaad, het waren honden die het thema van Holmes fascinatie die ochtend waren. Ik had me zorgen gemaakt dat de krantenkoppen hem verder zouden afleiden van het omgaan met zijn gezondheid zoals hij moest. Toch bladerde hij er snel langs naar een klein artikel over een kind dat door een lokale hond was aangevallen.

“Zou een spaniël een kind aanvallen, Watson?”.

Noch ik, noch Holmes hadden veel interesse in huisdieren, en een hondenaanval leek een klein probleem voor zijn krachtige geest. Maar ik zei dat ik in mijn ervaring geen verwondingen van dat specifieke ras had behandeld.

Ik was nog meer verbaasd toen hij het nummer van de plaatselijke dierenwinkel noteerde en ik me afvroeg of hij een metgezel overwoog. Inderdaad, het zou hem goed doen in deze tijd. Ik overwoog de woorden in die zin hardop.

Holmes keek me verbaasd aan. En snoof toen – de eerste hint van humor die ik van hem had gezien sinds hij zijn diagnose had gekregen. Toen ik vroeg wat hem amuseerde, zei hij eenvoudig:

“Alles zal in de loop van de tijd worden onthuld, beste Watson, alles in de loop van de tijd”.

“Zorg er gewoon voor dat je klaar bent voor een ziekenhuisbezoek op donderdag”, berispte ik. “Ik zal je zelf vergezellen”.

De middag van dat bezoek was grijs, koud en mistig, wat allemaal bijdroeg aan de sombere taak die voor ons lag.

Ik kwam terug van mijn praktijk om mijn onwillige patiënt op te halen. Terwijl ik door de gang liep, was ik zeer verrast een klein kind met een notitieboekje te vinden, die met zijn dikke kleine benen tegen de muur schopte. Hij was verdiept aan het schrijven en merkte nauwelijks dat ik binnenkwam.

“Mevrouw Hudson,” vroeg ik, “waarom is er een kind in onze gang?”.

“Dat is de jongen van mijn dienstmeid,” antwoordde ze, alsof nu alles duidelijk was.

“Ja. Maar waarom hier? Dit is geen etablissement dat ik geschikt acht voor kleine kinderen”.

“Ik kon het niet meer met u eens zijn,” stemde mevrouw Hudson in, “maar meneer Holmes zelf heeft om hem gevraagd. Het lachen en de onschuld van kleine kinderen zijn inderdaad balsem voor de ziel. Het zal hem goed doen om zichzelf op deze manier af te leiden, in plaats van die verdomde sissende obsessie en dergelijke”.

Ik was niet overtuigd dat Holmes plotseling heil had gevonden in de onschuld van de kindertijd. De effecten van kanker zijn talrijk, maar ik kon niet geloven dat het zijn misantropische aard zich van de ene op de andere dag had veranderd. Holmes was tenslotte nog steeds Holmes. Echter, iedereen vindt inderdaad zijn eigen manier om ermee om te gaan. En, dacht ik bij mezelf, dit kan zelfs een weinig bekende methode zijn die hij in zijn uitgebreide onderzoek was tegengekomen. Met dit in mijn gedachten, controleerde ik heimelijk het welzijn van het kind, en ging toen naar boven om Holmes op te halen.

Ik klom de trap op naar zijn kamer, waar ik hem tegen zichzelf hoorde mompelen. Ik ging naar binnen, blij te zien dat hij ingepakt en klaar was voor onze reis.

“Hoe gaat het vandaag met je, mijn vriend?”.

Ik ving iets op over een aanval uit zijn reactie.

Ik wist niet of hij verwees naar zijn kanker of zijn behandeling, maar ik leidde hem voorzichtig naar buiten, langs het kind en in een wachtende taxi.

Ik zal onze ziekenhuisreis hier niet in detail beschrijven. Laat ik het erbij laten dat Holmes zichzelf impopulair maakte bij ons personeel, hen bij elke gelegenheid corrigerend. Echter, ik was tevreden met zijn vooruitgang en bracht hem uiteindelijk naar huis.

Onze terugkeer naar Baker Street verliep soepel. Ik hielp Holmes direct op de bank en stond erop dat hij rustte. Hij was ongewoon meegaand, vermoeid van onze reis en zijn behandeling.

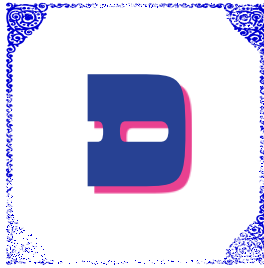
Terwijl hij een uur of zo later in slaap viel, zei hij heel zachtjes iets. Het was zo stilletjes dat ik naar voren moest leunen om zijn woorden op te vangen.

“Nu hoor ik wat jij hoort, Watson,” mompelde hij.

“Wat ik hoor?” vroeg ik, verbaasd.

“Niets,” antwoordde Holmes. “Het sissen is verdwenen”.

En hij viel in een diepe slaap. Ik zag zijn woorden als een veelbelovend teken dat hij zijn diagnose had geaccepteerd, en we ‘De Zaak van het Denkbeeldige Sissen’ achter ons konden laten, in plaats daarvan ons concentrerend op zijn zorg. Ik sloop terug naar mijn kamer om mijn aantekeningen te bekijken en wat slaap te krijgen.

De volgende ochtend stonden we beiden later op dan normaal. We gingen naar beneden om mevrouw Hudson te vinden die aan het voorjaarsschoonmaken was. Ze wenste ons goedemorgen, maar in reactie riep Sherlock:

“Mevrouw Hudson! Heb je vanmorgen inspecteur Lestrade weggestuurd?”.

“Ja, hij zou je niet moeten lastigvallen terwijl je niet goed bent”.

“Het is essentieel dat ik met hem spreek over wat ik heb gehoord!”.

Mijn geruststelling van de avond ervoor verdween en ik besloot dat het tijd was om zijn waanvoorstelling direct aan te pakken.

“Mijn beste Holmes, ik weet dat je kankerdiagnose een grote schok moet zijn geweest...”, begon ik, zo zacht als ik kon.

Op ijzige toon onderbrak Holmes me.

“Ik verbeeld mij deze misdaad niet. En morgenavond, het spijt me te zeggen, zul je het bewijs met je eigen ogen zien”.

Daarmee stormde hij de trap af met een niet te stoppen energie die ik sinds zijn diagnose niet had gezien.

Terwijl mevrouw Hudson en ik elkaar hulpeloos aankeken, ging de deurbel. Hopend dat Holmes tot zijn zinnen was gekomen en was teruggekeerd, gooide ik de deur open en was verrast een stevige boer te zien, met een pakket bijna zo groot als hij.

“Is meneer Holmes hier?” vroeg hij voorzichtig, met een rijk, West-Country-accent.

“Je hebt hem net gemist,” vertelde ik de jongen en stemde ermee in de levering door te geven, het pakket met geen geringe nieuwsgierigheid vastpakkend om te zien wat erin zou kunnen zitten. Het voelde als een grote bundel stro, en ik suggereerde dit aan mevrouw Hudson, in de hoop dat ze een idee had van het gebruik ervan. Ze had geen idee.

“Denk je dat zijn toestand hem nog vreemder laat gedragen dan normaal, dokter?” vroeg ze met een trillende lip, terwijl ik worstelde om het grote pakket binnen te krijgen.

Lestrade vertelde me later dat hij zichzelf dezelfde vraag had gesteld.

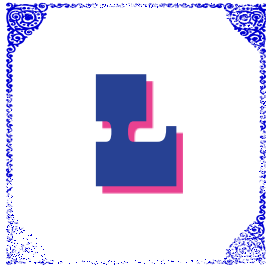
Terwijl mevrouw Hudson hem uit Baker Street had gejaagd, had ze de kankerdiagnose laten vallen. Lestrade’s eigen nicht, die hij dierbaar liefhad, onderging ook een behandeling, dus hij wist welke druk het op een persoon kon leggen.

Hij overwoog of het juist was om onder de omstandigheden met Holmes samen te werken, toen Holmes zelf zijn kantoor binnenstapte. Lestrade struikelde over zijn woorden, niet wetend wat te zeggen, toen Holmes tussenbeide kwam.

“Ik zal je hier moeite besparen, Lestrade. Ik waardeer je bezorgdheid en goede wensen. Echter, we zijn hier om zaken te bespreken. Zaken gebaseerd op mijn deductiekrachten, die zo scherp zijn als altijd. Inderdaad, mijn geest op werk richten houdt mij op de been, ondanks de veront-rustende impact van mijn ziekte. Dus, ik smeed je, zet je zorgen opzij en praat met me zoals je altijd hebt gedaan. Als je dit kunt doen, wacht je een spectaculaire arrestatie”.

Lestrade stemde met tegenzin in, maar op voorwaarde dat Holmes met zijn dierbare nicht Ingrid sprak. Hij was aangenaam verrast toen Holmes instemde, toegevend dat hij geloofde dat hij baat zou hebben bij een gesprek met iemand die met een vergelijkbare aandoening leefde.

Zo overeengekomen, beloofde Lestrade Holmes dat hij de volgende avond in Baker Street zou zijn, met zijn wagen en verschillende agenten verborgen in de nabijgelegen straten.

Lestrade belde precies op tijd aan bij Baker Street de volgende avond.

“Er is geen grotere motivator voor punctualiteit dan nieuwsgierigheid, Watson,” merkte Holmes op terwijl hij werd binnengelaten.

Terwijl we wachtten op de aankomst van Lestrade, had Holmes het pakket van de boer geopend, en een levensgrote vogelverschrikker onthullend. Hij had toen de strooien man in zijn eigen kleding gekleed.

Het enige lichtpuntje van mijn diepe verwarring was dat ik voelde dat Holmes plezier had, wat een broodnodige opluchting was gezien de afgelopen weken.

Het moet een vreemd gezicht zijn geweest voor de inspecteur om mijzelf, Holmes en een vogelverschrikker in volledige kledij rond de tafel te zien zitten.

“Wat is dit allemaal, Holmes?” vroeg Lestrade ongeduldig, kijkend van de vogelverschrikker naar mijzelf en terug naar Holmes. “Ik weet dat je graag je spelletjes speelt, maar ik heb goede mannen buiten in de kou verstoppt.”

“Alles wat ik weet is dat er vanavond, op een bepaald moment, commotie buiten zal zijn,” antwoordde Holmes. “Een commotie die niet genegeerd kan worden. Dus we moeten wachten tot dan.”

En geen van ons kon nog een woord uit hem krijgen.

Uren gingen voorbij. Ik stond op het punt Holmes te dwingen wat slaap te krijgen, zowel als zijn dokter als een uitgeputte vriend, toen we een hoog gegil om hulp hoorden.

Lestrade en ik renden naar de deur, maar Holmes trok ons terug. Hij gooide de voordeur open en gooide de vogelverschrikker de trap af.

Het geschreeuw stopte abrupt, en een roedel honden viel de vogelverschrikker aan, verscheurde hem. Geschokt trokken we ons terug in de deuropening. Holmes gebaarde dat we stil moesten zijn.

Plotseling stonden de honden rechtop en trokken zich terug van onze vogelverschrikker-vriend, die nu aan flarden was gescheurd. We hoorden zware stappen terwijl een man naderde om het ‘lichaam’ te inspecteren.

“Nu, Lestrade!” riep Holmes.

Lestrade sprong naar voren met zijn revolver en greep de man. Hij sleepte hem naar het licht van de veranda – en ik kon mijn ogen niet geloven.

“Stapleton!” verzuchtte ik.

Ik had gedacht dat het Baskerville-incident het laatste was dat ik ooit van deze schurk zou zien, die een woeste hond met fosfor had beschilderd om de Baskerville-familie te terroriseren en te vermoorden om zo hun landgoed te erven.

Ik draaide me naar Holmes, verwachtend dat hij mijn schok en afschuw zou delen. Maar hij keek kalm toe, Stapleton in de ogen kijkend.

Stapleton zelf zag er halfkrankzinnig uit, keek Holmes aan met zo'n diepe afkeer als ik nooit had gezien. Hij mompelde geen woord, terwijl Lestrade's team binnenstormde en de arrestatie uitvoerde. Lestrade pauzeerde om Holmes te bedanken voor het overhandigen van zo'n sensationele en belangrijke arrestatie.

Toen Stapleton werd weggeleid, zag Holmes er plotseling uitgeput uit. Ik dwong hem op zijn sofa, schreeuwend naar mevrouw Hudson voor wat hete thee. Geïrriteerd sloeg hij me weg, met de verzekering dat hij perfect in orde was. Ondanks zijn verzekeringen en mijn onbeantwoorde vragen, besloot ik dat er genoeg opwindning was geweest voor één nacht en wachtte tot de ochtend om Holmes verder te ondervragen.

Ik bleef een groot deel van de nacht wakker om het verhaal aan elkaar te knopen en, de volgende ochtend, zat ik aan de tafel, gretig wachtend op Holmes. Hij zat loom tegenover me en, tot mijn opluchting, begon hij meteen met het verhaal.

“Het is een geluk dat ik het meeste van mijn briljante werk zittend doe,” verklaarde Holmes, in zijn gebruikelijke onbescheiden manier, “aangezien ik me echt niet goed heb gevoeld. In feite was het toen ik mij slecht voelde dat ik dat zwakke gesis voor het eerst hoorde. Nu, mijn oren zijn fijn afgestemd door het viool spelen, en de stilte die door mijn ziekte werd afgedwongen betekende veel luistertijd. Het duurde niet lang voordat ik vermoedde dat het in feite de sporen van een extreem hoog geluid waren. Het falen van anderen om het te horen bevestigde alleen maar mijn vermoedens. Naarmate we ouder worden, verliezen we de hoge tonen in ons gehoor, en weinigen hebben de toewijding die ik heb om te behouden wat we kunnen. Dus riep ik een kind om mijn theorie te testen en inderdaad, dit bevestigde wat ik had afgeleid - het gesis was in feite een hondenfluitje. De jongen kon veel duidelijker horen dan ik, dus hij hielp me een patroon vast te stellen, door elk geluid dat hij hoorde op te schrijven.”

“Maar waarom was het aan het sissen?”

“Voor het menselijk oor klinkt het hondenfluitje als een gesis. Ik heb je eerder voorgesteld,” vervolgde hij streng, “dat je mijn *Studies of Sound in Criminal Investigations* leest. Was ik niet afgeleid door mijn toestand, zou ik het onmiddellijk hebben geïdentificeerd.”

“Ik zal het vanavond lezen,” beloofde ik. Hij gaf me een wrange glimlach, wetende dat zijn uitgebreide werken moeilijk zijn, zelfs voor de meest nauwgezette geleerde.

“Ik had een patroon,” vervolgde hij. “Maar dat patroon had geen huiselijke logica. De frequentie, de uren, suggereerden mij meerdere honden. En de nabijheid...dat sloeg alarm. Waarom zou iemand een roedel honden trainen in een woonwijk? Toegevoegd aan een plotselinge golf van lokale hondenaanvallen, en ik was er zeker van dat er iets sinister aan de hand was.”

“Ik raadpleegde mijn lijst van vijanden,” hij tikte met een lange vinger tegen zijn slaap, “nam de modus operandi van bekende criminelen in overweging, en, nou ja, het was niet moeilijk om een link te leggen naar Stapleton.”

“Maar hij verdronk in het moeras!” riep ik “We zagen het zelf.”

“Zagen we dat, Watson? We zagen nooit het lichaam. Ik had hem altijd als ‘vermoedelijk dood’ in mijn gedachten. Het is nooit veilig om kennis aan te nemen die we niet categorisch met onze eigen ogen hebben gezien,” gaf hij les.

Ik dacht terug aan de paraplustandaard, en veel van zijn andere wilde aannames, zo nauwkeurig als ze meestal waren, maar zei niets.

“Toen het gesis stopte,” vervolgde hij, “wist ik dat het tijd was. Ik bestelde een afleiding, onze vriend de vogelverschrikker, van die boer die ik hielp in de zaak van de ontbrekende melkimmers. Ik kleedde het in mijn kleren, met mijn geur, en wachtte. Ongetwijfeld was dat ontbrekende vest van mij gebruikt om hen de geur te geven. De rest, weet je.”

Ik nam het allemaal in bewondering op.

“Ik ben verheugd dat die schurk eindelijk gerechtigheid heeft gekregen,” zei ik, leunend achterover in tevredenheid. “Nu, je zou wat van deze eieren moeten eten, beste Holmes, als je kunt. Bouw kracht op.”

“Ik moet naar buiten,” zei mijn oude vriend.

Ik begon te protesteren dat hij het rustig aan moest doen en voor zichzelf moest zorgen.

“Oh Watson, wees niet bang. Gisteravond hebben jij en ik een gemeenschappelijke vijand aangepakt - nu is het tijd voor mij om een andere te bespreken.”

Hij zag dat ik op het punt stond het niet eens te zijn met het zo snel aangaan van een andere zaak en verduidelijkte haastig.

“Ik ga Lestrade’s nicht ontmoeten, om onze ervaringen met kanker en alles wat met deze ziekte komt te delen. Inderdaad, ik geloof dat het goed besteedde tijd zal zijn.”

“Ik kon het niet meer met je eens zijn, Holmes,” begon ik, blij dat hij met iemand zou praten die beter dan ik weet wat te zeggen, buiten medisch advies om.

“Dit betekent niet,” vervolgde Holmes, in een ernstige toon, “dat je geen nieuwe zaken voor mij mag verbergen of je met mijn werk mag bemoeien. Ik ben nog steeds Sherlock Holmes, en ik zal weten als je dat doet. Bovendien, als je mijn werk wilt blijven documenteren, zij het op je nogal sensationele manier, vraag ik je om je aan de feiten van de zaak te houden en mijn ziekte buiten beschouwing te laten. Zijn we het eens?”

“Akkoord,” verzekerde ik hem.

“In feite,” vervolgde hij, “is er een zaak die mijn interesse heeft gewekt in Dean Valley. Als de behandeling het toestaat, stel ik voor dat we een kijkje nemen?”

“Ik zal de voorbereidingen maken,” stemde ik met plezier in.

Hoewel ik mij zorgen maakte dat de opwinding van misdaad oplossen slecht voor hem zou zijn, was het niet mijn plaats. In feite was mijn dierbare vriend, Holmes, nog steeds dezelfde. Dezelfde vlijmscherpe intelligentie, vasthoudendheid en vermogen om misdaden op te lossen zoals niemand anders dat kon. En ik wist dat we nog veel avonturen voor ons hadden.

